

Ожеледиця

Автор:

Тетяна Брукс

Ожеледиця

Тетяна Брукс

Час міняє наше життя. Політичні морози, вітри й завірюхи, гарячі й холодні війни не тільки змінюють устрій і систему державного управління в країнах, вони заморожують долю кожної людини. Те, що раніше здавалося правильним, тепер викликає роздратування, навіть злість. Спонукає до вчинків. Зерно ненависті, яке за багато років дрімало у душі і, здавалося, геть засохло, раптом проросло, полите кривавими подіями. Убита дочка депутата міської ради Бориса Мойсейовича Шмідта. Головний підозрюваний – її наречений. Але не все просто і в самій сім'ї чиновника. Кожен із членів родини під підозрою слідчого Олександра Івановича Борейко. Все це, а також персональні драми Лавра Ботана і його сусідки Анжеліки змушує перевертати сторінку за сторінкою. Ми ковзаємо по цій жахливій ожеледі зовнішніх і внутрішніх відносин, замість того, щоб розтопити цей штучно створений лід, твердо стати на ноги і сміливо рухатися до свого щастя.

Тетяна Брукс

Ожеледиця

Соціальна драма-детектив

У ряду вбивць +1

Антон не міг дивитися на свою наречену. Колишню наречену. Він височів над нею, спираючись однією рукою на кут стола у великому холі її будинку, наче величезний херувим, що спустився з небес, з великими, як застигли озера, очима і пшеничними кучерями. Вона, як повалений ангел, лежала біля його ніг у калюжі крові, що все ще повільно витікала з величезної рани на скроні. На противагу його світлому, її синяво-чорне, спеціально пофарбоване до весілля волосся вбирало у себе червоний сироп крові. Чорне і червоне. Обличчя було повернуте у зворотний від кривавого потоку бік і виділялося чистою білою плямою на загальному тлі. Майже непомітний, на три-чотири місяці вагітності животик виглядав горбком могили над щастям Антона.

– Аліно! Аліно! Аліночко! – ворушилися його губи на закам'янілому обличчі.

– Антон? Ти що тут робиш так пізно?

Огрядна жінка, вік якої явно підбирався до п'ятдесяти, спускалася сходами від спалень, що розміщувалися на другому поверсі. Було пізно – пів на дванадцятую ночі. Жінка була одягнена у довгий шовковий халат, на її обличчі лисніла неакуратно накладена зеленувата маска – Алла Володимирівна Шмідт намагалася боротися з віком.

– Аліна... Тут Аліна... Вона... мертва.

Хлопець відірвався від столу, на який спирався, щоб не впасти, і здивовано поглянув на свою руку – та була у крові. Лише тепер він подумав, що його, звичайно ж, запідозрять у вбивстві своєї нареченої. А як інакше? Ось вона лежить перед ним, кров усе ще витікає з рани на скроні, і в кімнаті, крім нього, нікого немає.

– Щ-щ-о-о? Щ-щ-о-о з Аліною? – грізно зашипіла на нього та, що мала стати його тещею.

Антон опам'ятався і, не сказавши ні слова, рвонув з дому. Уже вилетівши за двері, побачив, як віддаляються вогні легкової машини, на які ледь звернув увагу, і почув крик, який більше скидався на злісне виття пораненого звіра: «Вбивця-а-а-а!..»

Він помчав вулицею. Важка куртка, яку він так і не застібнув, розвіталася в повітрі і заважала бігти. Був грудень, холодно і слизько. Кілька разів він ледь не впав у мокре снігове місиво під ногами. Такі ж напіврозталі снігові пластівці падали йому на голову. Гаряче тіло тут-таки перетворювало сніг на воду, котра холодними потічками стікала за комір на спину і відразу ставала гарячою. Та ні холоду, ні вологи він не відчував – мчав світ за очі, і ноги самі привели цього летючого ангела, що несе звістку про смерть, до його друга Лаврентія, з яким він ще зі шкільних років ділив бутерброди, парту і все хлоп'ячі секрети.

Непередбачене народження Лаврентія Ботана

Від самого дитинства Антон був єдиною світлою плямкою у спогадах маленького Лавруші. У хлопчика нічого не було, крім його екстравагантного імені і ще більш екстравагантного прізвища. Він був майже сирота. Виховувала його старіюча тітка мами – жінка хоч і добра, але якась до всього байдужа.

Ольга Миколаївна була відомою актрисою і обзаводитися дітьми не мала часу. Творчість і гастрольне артистичне життя ніяк не сприяли обзаведенню сім'єю, та й взагалі Ольга більше всього на світі цінувала свою свободу. Зв'язати своє життя шлюбними узами вона наважилася лише років у тридцять п'ять, коли зустріла шістдесятирічного голлівудського красеня Джорджа Скотта і дійшла висновку, що він вже досить старий для того, щоб хотіти, а тим більше мати дітей.

Джордж зустрів Ольгу, приїхавши в Україну з концертом, і вже не зміг її забути. Оформивши всі належні документи для весілля і в'їзду в країну, він зробив українській зірці пропозицію, і та її прийняла. Зіграли весілля.

Коли приблизно через півроку спільного життя у Ольги припинилися місячні, вона вирішила, що то клімакс. Особливого значення змінам не надала, подумала тільки: «Ну, і прекрасно: не треба більше возитися з прокладками і всіма цими неприємними обов'язками, якими нас покарав Господь Бог. І за що він нас так? Подумаєш, з'їла Єва те чортове яблуко, пізнала те, що не належить! А хто взагалі вирішив, що вона повинна знати, а що ні? Та й коли то все було!? А якщо вже зовсім чесно, то що б ці чоловіки взагалі робили без нашого жіночого знання, якщо вони не можуть навіть запам'ятати, в якому ящику комода лежать їх

шкарпетки, а в якому труси».

Місяці через чотири «клімакс» заворушився. Ольга Володимирівна не на жарт занепокоїлася й пішла до гінеколога.

– У вас вісімнадцять тижнів вагітності, – байдуже прокоментувала ситуацію молода, стильна лікарка, від якої пахло парфумами «Шанель № 5».

– Як? – трусики Ольги Володимирівни завмерли в руках на півшляху до мети.

– Ну, я підозрюю, що таким же чином, як вагітніють жінки усього світу, – спробувала гуморнути гінеколог, хрустячи білосніжним халатиком.

– Мені вже скоро сорок років, а чоловіку – шістдесят! Цього просто не може бути!

– Заздрю я вам, Ольго Володимирівно! Шістдесят років – і все ще здатний зачати дитину. От молодець!

– Що значить молодець? Не треба мені ніякої дитини! Дайте направлення на аборт.

– Ні, – відрізала лікарка і подивилася на Ольгу поверх своїх стильних окулярів, які носила, схоже, лише як аксесуар.

– Що значить «ні»?

– А те і значить! По-перше, вже пізно – дитинка ворухиться, а по-друге, вам не можна робити аборт, бо у вас фіброміома. До речі, вагітність, можливо, вирішить цю проблему, такі випадки бувають.

– Яка ще фіброміома? Це що, рак? Але я не хочу!

– У вас же немає дітей, чи не так? – зашелестів халатик, коли його господиня, делікатно уникаючи небезпечної теми, сідала за стіл.

– Ні, але...

– Як би там не було, я не візьму на себе відповідальність. Більше того, настійливо рекомендую вам народити!

Так на світ з'явився Лавруша, як символ лаврового вінка – успішного завершення творчої діяльності знаменитої актриси Ольги Ботан. Прізвище йому дали мамине, оскільки батькове Скотт українською звучало не надто пристойно, і батьки боялися, що дитину дражнитимуть недобрі діти. Проблеми це, правда, не вирішило: Лаврентія дражнили то «ботаніком» через прізвище, то «лавровим листком» через ім'я. Це, мабуть, у деякій мірі і визначило його майбутню професію – Лавр Георгійович Ботан став ботаніком. У свої тридцять років він уже був професором, завідувачем кафедри генетики рослин у сільськогосподарській академії. І єдиним його другом ще зі шкільної лави залишився Антон Гаєвський, з яким вони частенько разом захищали кулаками свою хлоп'ячу гідність: то Лавра через батька-американця, то самого Антона, який приїхав із Західної України і попервах не дуже добре розмовляв російською.

Якщо раптом друг у від'їзді, або Ліки від стресу

Антон злетів на третій поверх будинку, де жив його друг, і навіть не замислюючись, що вже далеко за північ, подзвонив у двері. Йому ніхто не відкрив. Він подзвонив ще раз, потім ще. Врешті-решт став тиснути на кнопку дзвінка, не віднімаючи руки, але ці двері йому так ніхто й не відкрив. Зате відчинилися двері поруч. З них сірим мишеням висунулася заспана мила мордочка дівчатка з розпатланим іжачком на голові.

– А Лавра немає! – пропищало «мишеня».

– Га? Що? Як це немає? А де він?

– Він поїхав. На конференцію. В Америку. Буде завтра або післязавтра, не пам'ятаю зараз...

– Як поїхав? У Америку? Він що, з глузду з'їхав? А що ж мені тепер робити? – Антон притулився спиною до стіни, потім, закривши обличчя долонями, з'їхав по ній униз.

– Ой, у вас кров! – занепокоїлася дівчина. – Може, вам потрібна допомога?

– Мені тепер ніщо не допоможе, – видавив із себе хлопець, вимазуючи кров'ю, що залишилася на долонях, свої біляві кучері.

– Ви, напевне, Антон? – дівчина навшпиньки підійшла до сумного херувима, котрий сидів на кахелі, і присіла поруч нього. – А мене Лікою звать. Я недавно тут живу. Мені Лавр Георгійович про вас розповідав. І на знімку я вас бачила, коли до нього в гості заходила, – навіщось почала пояснювати вона. – У вас щось трапилось? Ходімо до мене. Вмиється і розповісте, що сталося – може, я допоможу чим. Потім зателефонуємо Лавру... Лавру Георгійовичу. Ви не хвилюйтеся, ми з ним дружимо, – Ліка почервоніла, запнулася, а потім продовжила. – Він мені багато про вас розповідав, – і вона потягла Антона за руку.

Дівчина здавалася зовсім молоденькою – худенька, маленького зросту, з непоказним тонким волоссячком, що стовбурчилося на всі боки, і очима-гудзиками, як у справжньої мишки. Але губи її були червоними і повними навіть без помади, і це надавало їй незвичайної, якоїсь зворушливої сексапільності.

Антон підвівся і поплентався за Анжелікою у її квартиру. Слухняно зайшов у ванну кімнату, помив руки і обличчя. У дзеркало перед умивальником не дивився – не міг.

Ліка, поставивши на плиту чайник, діставала з навісної шафки чашки.

– Давайте поп'ємо чаю, і ви розповісте, що сталося.

Зайшов на кухню, майже впав на запропонований стілець і, опустивши голову на руки, заплакав. Сам не чекав тих сліз, але напруга, яку тримав у собі з моменту, коли побачив свою потопаючу в крові любов, повинна була знайти вихід, інакше його могло розірвати на дрібні частинки. А може, краще б розірвало – витерпіти такий біль може не кожен.

Ліка отетеріло дивилася на нього широко розплющеними очима, у яких не залишилося й крапельки сну – вона навіть гадки не мала, що робити. Цей високий спортивний хлопець, красивий і сильний, ридав, як маленький, схлипуючи і голосячи:

– Її вбили... Розумієте, я любив її, а її вбили! А я там був, і вона подумала, що це я... А це не я! Ми дитину чекали, а тепер і вона...

Голос його був низький і глибокий, тож зовсім не в'язався з незрозумілим лепетанням.

«Треба ж, здається таким сильним, а насправді...» – не закінчила думку, бо який Антон насправді, не знала. Присіла на краєчок стільця і, ледве торкаючись, погладила несподіваного гостя по плечу. Противно залоскотало у носі, і дівчина часто-часто закліпала своїми довжелезними сірими віями.

– Якщо я вас правильно зрозуміла, когось убили, і ви опинилися на місці злочину. Так?

Антон закивав, не піднімаючи голови.

– Це була ваша дружина?

Він затряс головою з боку в бік.

– Наречена?

Знову кивання.

– Це ви її вбили?

Він подивився на неї очима, сповненими жаху, і похитав головою: як вона могла таке подумати!?

– Ага... Добре... Я тільки не зрозуміла, хто подумав, що це ви? Ну, та байдуже. Я зараз спробую зателефонувати Лавру... Лавру Георгійовичу... Він, правда, у Сполучених Штатах, дорого, але що вже тут зробиш...

Ліка знайшла номер у мобільному і стала натискати кнопки на стаціонарному телефоні.

– Так дешевше, – пояснила незрозуміло кому.

– Альо, альо! Лавр... Георгійович? Тут ваш друг... Антон прийшов. Так, пустила. Каже, вбили його наречену... Ні, не він убив, хтось інший... Але думають, що він. Що?... Коли?... А, добре. Ні, він не може... Він... трохи засмучений... До побачення, Лавр, – і вона поклатала слухавку.

– Лавр Георгійович сказав налити вам горілки і покласти спати. Він якраз летить додому. В Амстердамі вже. Вранці тут буде. У мене горілки немає, то я піду у Лавра... У нього точно є... Тиждень тому була, ми пили... за його відрядження, – Ліка знову почервоніла.

Повернувшись із неповною пляшкою «Хортиці», що здавалася величезною у її тонких пальцях, дівчина налила Антону півсклянки «оковитої». Подумавши трохи, хлюпнула і собі у маленьку стопку – не завадить. Не кожную ніч тебе будять, щоб повідомити, що когось убили. Постояла, подумала, чи треба чокатися, і вирішивши, що не варто, випила. Антон теж не змусив себе довго вмовляти – випив свою ударну порцію, навіть не помітивши її міцності.

Тепер він не плакав. Він наче закам'янів. Кругле обличчя було бліде й здавалося неживим. Сумні великі світло-блакитні очі з опущеними зовнішніми куточками були широко відкриті, пухкий рот стиснувся у трохи більшу тугу рожеву крапку. Могутні плечі якимось здулися, опустилися. Руки безвільно лежали на столі. Поки Ліка стелила ліжко, він двічі наливав собі ще по півсклянки «лікувального напою» і випивав залпом, як воду.

– Я вам там, на дивані постелила...

– Дякую, але я додому піду. Що я вас утискати буду? Завтра прийду.

– Антон, зараз третя година вже! Куди ви підете проти ночі? Та й Лавр Георгійович сказав, щоб ви його дочекалися. Він вже летить.

– Добре, спасибі. Ви... – Антон ніяк не міг згадати її ім'я, – лягайте, а я ще посиджу тут, подумаю.

– Гарзд, тільки не йдіть, добре? А то мені влетить, – додала вона, подумавши.

Ліка пішла у свою спальню, вляглася, довго крутилася... Здавалося, і не спала зовсім, але її розбудив дзвінок у двері. Не у її двері – в сусідські. Вона поглянула на годинник – 6:08. «Що воно за кара така – усе ходять і ходять, дзвонять і дзвонять, – подумала. – Добре, що сьогодні субота – хоч на роботу не йти, а то як після такої ночі працювати?»

Навшпиньки прокралася до дверей, кинувши по дорозі погляд спочатку на диван, де нікого не побачила – злякалася, потім в кухню – там все ще сидів застиглий Антон. Відсунувши кришечку з вічка, заглянула у нього. На східцевому марші крутилися двоє здорованів у міліцейській формі. Спочатку вони дзвонили у двері Лаврентія, потім в сусідські ліворуч. Там їм теж ніхто не відкрив. Ліка знала, що там живе літня пара. Вони на вихідні поїхали на дачу і на всякий випадок залишили їй ключ. Нарешті міліціонери підійшли до її дверей. Дівчина дозволила їм досхочу награтися дзвінком – не відчинила. Потоптавшись ще пару хвилин, захисники правопорядку пішли.

«Швидко вони», – подумала Анжеліка, а вголос промовила:

– Це міліція. Цікаво, звідки вони дізналися, що ви знайомі з Лавром?

– Сьогодні це не проблема, – глухо відгукнувся з кухні Антон.

– Та так – Інтернет і інші сучасні технології... Розумію!

– Чому ви не відкрили? – запитав Антон, не повертаючи голову.

– Не знаю. Напевне, тому, що хотіла, щоб ви спочатку з Лавром поговорили.

Раптом Ліка підскочила на місці – за її дверима знову пролунала вимоглива мелодія дзвінка.

– Певне, почули наші голоси і повернулися... Тепер не відкритися.

Вона відчинила двері:

– Лавр!

– Дякую, Анжеліко, – сказав той на знак вітання. – Антоне, йдемо до мене! А ти куди?

Лавр побачив, що дівчина вже натягла домашні спортивні штани й кофтинку замість халата і підходить разом з його другом.

– Як куди? До тебе, – вона навіть не стала, як звичайно, заперечувати, що Лавр назвав її повним ім'ям, яке вона так ненавиділа.

– Ні. Нам треба поговорити удвох. По-чоловічому.

І вони вийшли.

«Ах, от як? Значить, коли треба пустити в будинок незнайомця, хоч і вашого, Лавре Георгійовичу, друга, Ліка потрібна! Як ночувати у квартирі з чоловіком, який, можливо, вбив свою наречену, так теж нічого! А хто сказав, що він не вбивав? Він сказав? Та мало що він сказав! Значить, коли вам треба, то Ліка будь добренька, а як дізнатися, що відбувається, то по-чоловічому? Нічого у вас, Лавре Георгійовичу, не вийде!»

Вона вийшла зі своєї квартири і впевнено подзвонила в сусідські двері.

– Я вам кави зварю, поки ви розмовляти будете, – пробубніла скоромовкою, тільки-но господар відчинив двері, і проскочила під рукою Лавра у коридор. – До речі, міліція вже до тебе приходила, тож якщо хочете поговорити, нікому не відчиняйте. І не називай мене більше Анжелікою, – додала, сичачи і, притулившись до дверей спиною, зачинила їх.

Лавр, високий і ставний, зверху вниз подивився на Анжеліку великими темно-карими очима крізь скло стильних круглих окулярів (усі ботаніки – очкарики). Зовні він був прямою протилежністю друга: смаглявий, з коротко стриженим темним, майже чорним волоссям, вольовим підборіддям, впертими, чітко окресленими губами на вузькому обличчі і зовсім не маленьким, але рівним носом.

– Будь ласка, Лавр! Я не буду заважати! Я тільки зварю вам кави! Зрештою, маю я право знати, з ким провела ніч?

– Ти з ним провела ніч?

– Ну, не зовсім провела... Вірніше, провела, але... – зніяковіла дівчина і від цього ніби стала ще менша і ще більш схожа на маленьке мишенятко, – просто спали разом... Ні, не разом, звичайно... Взагалі, яка різниця? Маю право знати, і крапка!

– Кухня там, – кинув Лавр, посміхнувшись, і пішов у кімнату, де на нього чекав Антон.

Кімната молодого професора більше нагадувала бібліотеку. Книги на полицях в два ряди досягали стелі, великий стіл був завалений паперами, папками, дисками, а журнальний біля стильного, за останньою модою дивана, на якому страждав його друг Антон – журналами.

– Ну, розповідай, – глибокий баритон Лавра заспокоював.

Сімейка Шмідт

Під несамовите виття Алли Володимирівни у кімнаті матеріалізувалися родичі вбитої, і незабаром там почався справжній Армагеддон. Першим на крик прибіг Борис Мойсейович – депутат міської ради і чоловік Алли Володимирівни за сумісництвом. Він же був батьком убитої.

– Що? Що? Що трапилось?! Негайно викликай швидку! – звиклий командувати, кричав він.

З дальньої спальні другого поверху виповзла сонна дівчина з вкритими татуюваннями шиєю і плечима.

– Ну от, вийшла заміж, – отруйно кинула вона. – За Господа. Хоча він її навряд чи в наречені візьме, вагітну, га? А я їй говорила...

– Заткнися, Марино! Хоч тепер виявила б співчуття до сестри, – почулося зі сходів.

Нарешті з кімнати першого поверху виїхала в інвалідному кріслі літня дама. Вона, мабуть, спала, тож навіть звичний плед не покривав її худі ноги. Стара повільно обвела поглядом усіх дійових осіб сцени. На мить довше той погляд затримався на Аллі Володимирівні.

– Міліцію викликайте, – сказала, зітхнувши. – Швидкій тут вже робити нічого.

– Дівчинко моя! Доню! – кричала Алла Володимирівна, заламуючи руки. – Говорила я тобі-і: кинь цього білявого-о... вбивцю-у-у...

– Швидше! Швидку! Та подзвонить хто-небудь у швидку, в кінці кінців!? – важко тупаючи по сходах товстими ногами, кричав Борис Мойсейович, спускаючись вниз.

– Вона що, померла? Померла? Так? І-і-і, – заверещала, мабуть, нарешті прокинувшись, татуйована особа.

Тільки літня дама в інвалідному кріслі зберігала спокій. Немає сенсу істерити – бідній дівчинці вже нічим не допоможеш. З жалем подивившись на вбиту, вона підкотила себе до телефона і, натиснувши 002, стала чекати.

– Алло! З вами говорить Шмідт Нінель Георгіївна. У нас в будинку по вулиці Шевченко, 20 сталося вбивство, – з гідністю відрепортувала вона. – Ні, не знаю, хто вбив. На те ви й міліція, щоб розібратися... Звідки знаю, що вбивство? Ну, не могла ж моя онучка сама собі проломити голову, та ще й так, щоб померти! Ви, молодий чоловіче, краще приїжджайте або надішліть кого, і самі все побачите, – вона м'яко опустила трубку на важіль.

Міліція довго чекати себе не змусила. Четверо охоронців порядку застали сім'ю, що хороводом вишикувалася навколо трупа. Кров зі скроні дівчини більше не пульсувала, і вже не тільки літній дамі в інвалідному кріслі було зрозуміло, що швидка допомога тут більше не потрібна.

– Це зробив її наречений, Антон Гаєвський, – випалила Алла Володимирівна, як тільки міліціонери увійшли в будинок. – Я його бачила тут. Я застала його на місці злочину. Ой, дівчинко моя-а-а-а...

– Тихіше, тихіше! Усі сядьте на диван, он туди, – наказав сивуватий чоловік невисокого зросту в не дуже охайному костюмі, з-під якого випирав досить помітний животик любителя пива. Симпатій у місцевої публіки ця людина однозначно не викликала.

– Капітан міліції Борейко Олександр Іванович, – назвався міліціонер. – Поки наша команда розбиратиметься тут з відбитками і тілом, давайте ми з вами поговоримо де-небудь у затишному куточку, – голос капітана абсолютно не в'язався з його зовнішнім виглядом – був глибокий, тихий і навіть якийсь ласкавий. – Є у вас затишний куточок? Можна на кухні, – не чекаючи відповіді, запропонував рішуче.

Сімейство як загіпнотизоване сиділо на дивані й не ворушилося. Схоже, присутність мертвого тіла у холі будинку заворожувало їх, позбавляло волі. А може, всім просто давно вже хотілося лягти в ліжка, адже була друга година ночі. Усі мовчали.

– Я його бачила! Він тут стояв, – раптом знову заістерила Алла Володимирівна.

– От з вас і почнемо.

Пару годин допитів, і Борейко здалося, що він знає сімейку Шмідт, як облуплених. Він, звичайно, чув про існування цієї родини й раніше – був патріотом своєї країни і свого міста, завжди ходив на вибори, тож знав, що Шмідт Борис Мойсейович є депутатом міської ради і балотується в мери міста. Олександр Іванович з боєм стежив за розвитком подій і щиро намагався бути корисним Батьківщині. Він навіть збирався з'їздити до Києва, на Майдан, куди народ вийшов вимагати у президента відповіді, але все було ніколи – багато роботи.

Борис Мойсейович був людиною освіченою. Поки його не обрали депутатом міської ради, володів книжковим бізнесом, який згодом передав своєму синові від першого шлюбу Валерію. «До речі, а де він? Треба буде з'ясувати», – подумки поклав собі закладку Борейко. Алла Володимирівна – друга дружина, домогосподарка. Колись була ефектною й дуже сексуальною, грудастою, довгоногою білявкою, красувалися на перших обкладинках гламурних журналів. Але заміжжя на користь їй не пішло – народивши двох дочок, розповніла, і тепер

являє собою надійний тил свого амбітного чоловіка.

Дочка Марина – продукт сучасної просунутості й вільного мислення. Кілька років тому покинула інститут, не довчившись, і пішла по стопах матері у модельний бізнес. Тепер трудилася на ниві татуажу та боді арту в одному з невеликих сра-салонів, що мов інкубаторські курчата вилуплялися з трикімнатних квартир на перших поверхах. Її сестра Аліна – розумниця і надія сім'ї, закінчувала університет. От тільки заміж збиралася за людину, їй зовсім невідповідну. І це, схоже, вартувало їй життя.

Вбивство на ґрунті ревнощів? Може бути. Виглядає воно спонтанним і ненавмисним: штовхнув, вона вдарилася скронею об кут столу, він злякався того, що зробив, і втік... Схоже, саме так воно й було...

Алла Володимирівна весь час плакала, голосила і вимагала, щоб заарештували того противного Антона Гаєвського. На питання, що вона робила в момент вбивства, вказала на своє обличчя, на якому ще зеленіли залишки маски, і з обуренням запитала:

– А ви що, не бачите? Непросто бути дружиною мера!

У Борейко засвербів язик сказати, що її чоловік ще не обраний мером, а можливо, й не буде обраний після вбивства у його будинку, але він промовчав. Мудрий дядько.

– А ви не чули сварки, криків або, може, ударів?

– Вони весь час сварилися і лаялися. Він не підходив їй ні по одному пункту!

– А що ж це за пункти? – поцікавився слідчий.

– Їх декілька, але головне – інтелект і політичні переконання, адже він збирався стати членом сім'ї мера міста, – не вгамовувалася Алла Володимирівна.

Олександр Іванович зітхнув. Він щиро вважав, що заміж треба виходити по любові. Єдина сила, яка може утримати двох людей, різних за будь-якими

пунктами і навіть за інтелектом і політичними переконаннями – це кохання.

– Як ви вважаєте, Алло Володимирівно, Антон любив Аліну?

– Теж скажете! Яка любов? Він хотів стати зятем мера! Ви що, не розумієте?

– Навіщо ж тоді йому вбивати свою наречену?

– Бо Аліночка хотіла його покинути-и-и, – знову заголосила майбутня мерша, від чого її засохла зелена маска почала кришитися і шматочками відпадати від обличчя, тож бідна жінка стала схожа на зомбі, що вийшов з могили.

Від Бориса Мойсейовича слідчий дізнався, що той зовсім не заперечував проти цього шлюбу. Звичайно, він хотів би для своєї дочки чоловіка з більш високим суспільним становищем, але його рейтинг настільки високий, що він не потребує підтримки, яка коштувала б життя його дівчинці. Більше того, це заміжжя навіть могло зіграти свою позитивну роль, адже країна налаштована на зміцнення незалежності і розвиток національної гідності. Але найголовніше, Аліна була його улюбленою дівчинкою, і єдине, чого він для неї бажав, це щасливого життя.

Борейко запам'ятав, що це було сказано у самому кінці промови депутата, але значення тому не надав. В головах покоління, котре виросло у Радянському Союзі, міцно сидів стереотип: «Раньше думай о Родине, а потом о себе». І все було б правильно, якби Батьківщина чинила так само – спочатку думала про людей, а потім вже про себе.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Купить: https://tellnovel.me/ru/bruks_tetyana/ozheledicya

Текст предоставлен ООО «ИТ»

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию: [Купить](#)